

for Landet. Nu ville ærede Herrer over for denne Paaftand sige det Samme, som de saa ofte have sagt, at, da der er saa mange militære Depoter osv. her i Kjøbenhavn, tør man ikke lade være at forsvare i det Mindste Rheden. Men Alt, hvad jeg nu har hørt og stadig hører mere herom, gjør, at disse Yttringer, der tidligere have havt nogen Vægt, falde saa aldeles bort, da Drlogsværftet ikke længer har den Betydning, det tidligere har haft, og da de andre Depoter, som maatte være her, saa let kunne skaffes bort i Tilfælde af Krig. Det Gode, der skulde vindes, var, at Kjøbenhavn blev en aaben Stad, som slap for de Ulemper, der selvfølgelig nødvendigtis maa komme, naar man har det allermindste Paaftud til at sige, at det er en Fæstning. Nu er det givet, at de nuværende Søforter aldeles ikke kunne holde en Fjende borte; det er aldeles sikkert, de ærede Militære kunne sige, hvad de ville, det er umuligt at forhindre, at en Magt sender en Flaade eller blot et Par Skibe, som ville være i Stand til at bombardere Byen. Dette skal siges dem, saa ofte de komme med den modsatte Paaftand, da det er aldeles nødvendigt. De, som tidligere have været her i denne Sal, ville kunne erindre, at der stod en lærd Militær, og som havde med Bygningen af disse Forter at gjøre, — her har man Lov til at nævne Navne, da det ikke er nuværende Rigsdagsmænd, der er Tale om: det var Oberst Ernst — og forklarede, hvorledes disse Søforter kunde gjøre det ene og det andet Underverk. Her stod den Gang en Mand, som nærmest hørte til hans Meningsfæller, — det var afdøde Konfuld Sage — og hørte paa denne lærde Herres Reddelelser, og saa sagde han: Efter at have hørt dette, er Fjenden da ikke saa gal at lægge sig der, hvor han ikke kan ligge. Nu derimod kan Fjenden let ligge der. Nu have vi hørt den ærede Krigsminister sige, at de Kanoner, vi kjøbte forrige Aar, ere kun saa nogenlunde, og at vi derfor skulle have en anden Slags Kanoner. Dette Udtryk er virkelig blevet brugt af den ærede Krigsminister (Krigsministeren: Det er en Misforstaaelse!), Det er en Misforstaaelse, siger den ærede Minister, man maa tage Ordene i den Mening, hvori de ere faldne, og den ærede Krigsministers egne Ord sige, at det ikke kan være nogen Misforstaaelse; thi naar han frafalder de 9 Tommers Kanoner for at faae 11 Tommers og gjentagende begrundet dette med de Ord, at disse 9 Tommers Kanoner ere kun nogenlunde tilfredsstillende, saa kan dette vist ikke forstaaes paa nogen anden Maade end, at de i forrige Aar kjøbte Kanoner ikke ere tilfredsstillende. Seg kan ikke forstaa den ærede Ministers Yttringer paa anden Maade, og naar de foreligger trykte, vil han se, at jeg har Ret heri. For at vise, hvorledes det har sig med Brugeligheden, behøve vi kun at høre paa Stigningen: Forrige Aar var det 9 Tommers Kanoner, saa kommer den ærede

Minister og siger: 11 Tommers Kanoner, saa kommer den næste Militær med 12 Tommers, og den næste igjen siger: 14 Tommers, det have vi hørt i Dag; vi se heraf, hvorledes det gaar med de militære Fordringer paa disse Punkter. Seg kan ikke være med til at stemme for en eneste Bevilling til Kjøbenhavns Søbefæstning, jeg anser det for at være Daarflab at gjøre det og maa advare derimod paa det allerbestemteste. Med Hensyn til den politiske Horizont skal jeg, da dog Hovedstaden er en Del af vort Fædreland, sige, at vi maa søge at værne den, saa godt vi kunne med de Midler, vi have; men jeg advarer de Herrer imod, at de komme og forlange Noget, som kan bringe Odelæggelse over og ramme Danmark i Hjertet. Seg vil ikke have mine Ord forstaaede paa den Maade, at jeg ikke vil give Noget til Landets Forsvar; jeg vil ikke paastaa, at jeg er saa sagtyndig, a jeg kan sige, hvor der bør være en Flaadestation, men naar den bevilgende Myndighed, naar Landets Repræsentation, som har Noget at sige med Hensyn til disse Forslag, en Gang komme saa vidt, at den siger: Der maa ikke være nogen Befæstning paa Kjøbenhavns Rhed, thi det er odelæggende for Landet, saa maa de Herrer finde sig i at opsjøge et andet Punkt, hvor de kunne lægge de saa Skibe, vi have Raad til at holde, og saa siger jeg, at saa er der Leilighed til at bruge Søminer for at holde Fjenden borte derfra. Men da Kjøbenhavn ligger paa en alfar Bei og ikke paa den Maade kan eller bør gjøres til Fæstning, saa maa De vælge et andet Punkt, som kan tjene dette lille Land saa godt, det kan; det bliver Deres egen Sag, dertil have vi Dem, og dertil betale vi Dem; men De maa i den Henseende rette Dem efter Landets Repræsentation, og naar denne siger: Vi ville ikke, saa maa dette Nei kunne gjælde, og de Herrer have at lysre denne Erklæring (Hør! Hør!). Vilde de Herrer behage at være stille, saa længe jeg taler! Er det nu ikke mærkværdigt at høre en tidligere Minister sige som en af Grundene for, at der skal forlanges Noget, at Drlogsværftet dog ikke kan ligge ledigt et Aar, er dette ikke en mærkværdig Yttring at høre? Det viser, hvilken Usælselighed der er, naar det gjælder at skulle holde et kostbart Værft derude, som kunde bruges til Fremme for Landets Handel og Virksomhed, blot for at der skal gjøres Noget paa det; det er virkelig et Bevis for, hvorledes Tilstanden er, og dette kan jo yderligere oplyses derved, at det Skib, som der er forlangt bygget i Aar, vil man ikke have bygget paa Drlogsværftet, men paa et andet Værft. Denne Bemærkning maa jeg maaffe med den ærede Formands Tilladelse indflette her, fordi den ærede forhenværende Minister taler om, at vi skulle bygge Noget paa Drlogsværftet, medens der dog i Aar forlanges et Skib, som ikke skal bygges der. Dernæst brugte den samme ærede Taler en Yttring, som er saa karakteristisk, at den